

χοητες τὴν ὄψιν. . . Διαδόσεις περὶ μελλούσης παραδόσεως διεσπείροντο ἐν ταῖς τάξεσιν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς. . . Ὁ δὲ συνταγματάρχης, ὅστις ἦτο ἀνὴρ ὠριμος ἤδη τὴν ἡλικίαν καὶ ἔφερε μύστακας λευκανθίζοντας, ἐβάδιζεν ἐπάνω καὶ κάτω ὀλίγον ἀπωτέρω, συνθλίβων ἐν ταῖς χερσὶ τὴν διαταγὴν ἣν εἶχον κομίσει εἰς αὐτόν. Αἰφνης πλησιάσας πρὸς με ἐδραξέ μου τὴν χεῖρα.—Λοχαγέ, μοὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ἀνθρώπου μέλλοντος νὰ προκαλέσῃ ἄλλον τινὰ εἰς μονομαχίαν μέχρι θανάτου, δύο λέξεις, σὰς παρακαλῶ! Ἔρχεσθε ἐκ τοῦ στρατηγείου. . . βεβαίως γνωρίζετε πλεόστερα ἐμοῦ. . . Ἐπίκειται τὸ τέρας, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Συνταγματάρχα μου, λέγεται, καὶ τὸ πιστεύω.

— Τὸ πιστεύετε; Πῶς δύνασθε νὰ πιστεύητε πράγμα τοιοῦτον;

Ἀπῆκε τὴν χεῖρά μου μετὰ βίας, ἔκαμιν ὀλίγα βήματα, καὶ ἐπανερχόμενος ἀποτόμως πρὸς με, με προσέβλεψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Αἰχμάλωτοι λοιπόν;

— Συνταγματάρχα μου, τὸ φοβοῦμαι.

Ἐπῆλθε καὶ πάλιν σιγῇ ἔστη ἐπὶ τινα χρόνον πρὸ ἐμοῦ οἰονεὶ βαθέως σκεπτόμενος, εἶτα δὲ ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν, ὑπέλαθε μετὰ φωνῆς ἐκτάκτως συγκεκινημένης

— Καὶ αἱ σημαῖαι;

— Δὲν ἐξεύρω, συνταγματάρχα μου.

— Ἄ! δὲν ἐξεύρετε!

Μὲ ἀπῆκε καὶ πάλιν καὶ ἐβάδισε κατὰ μόνας πέντε ἢ ἕξ λεπτά· προχωρῶν δὲ τότε πρὸς τὸ κέρασ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ, εἶπε με φωνὴν διατάγματος.—Τὴν σημαίαν!

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ὅστις ἐξετέλει τὰ χρῆσται μαιοφόρου ἐξῆλθε τῶν τάξεων. Ὁ δὲ συνταγματάρχης ἐδραξε τὸ δόρυ αὐτῆς διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς, ὑψῶν δὲ τὴν ἄλλην πρὸς τοὺς τυμπανιστάς, «κρούσατε πρόσκλησιν», εἶπε.

Τὰ τύμπανα ἤχησαν.

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε πλησιάσει εἰς τὴν πυρὰν, φέρων τὴν σημαίαν ὑψηλά· ἔθηκε τὸ δόρυ κατὰ γῆς, περιέστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἀπεκαλύφθη πάντες δ' ἐμιμήθησαν αὐτὸν πάραυτα, ὃ δὲ στρατὸς προσεῖχε τῶν πυρῶν ἀνάσμιον σιγῇ. Ἐπῆλθε τότε στιγμὴ δισταγμοῦ· ἔβλεπον τὰ χεῖλη αὐτοῦ τρέμοντα, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν προσηλωμένοι μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ εὐκλεοῦς κείνου βράκους ἐσχισμένης μετάξι, ὀλιβερὰς εἰκόνας τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ τέλος ἀπεφάσισεν· ἔκαμψε τὸ ἕτερον τῶν γονάτων καὶ κατέκλινε βραδέως τὸν ἀετὸν ἐπὶ τὴν φλέγουσαν πυρὰν. Φλόξ ζωηρότερα ἀνεδόθη αἰφνης καὶ ἐφώτισε διακριτικώτερον τὰς ὠχρὰς ὄψεις τῶν ἀξιωματικῶν. Τινὲς ἔκλαιον.

— Κρούσατε διάλυσιν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ τὸ δεύτερον ἀντήχησεν ἡ ὀλιβερὰ κρού-

σις τῶν ὑπὸ τοῦ ὕετοῦ διαβεβρεγμένων τυμπάνων.

Ἐφόρεσε πάλιν τὸ πιλίδιον αὐτοῦ καὶ ἦλθε πρὸς με. — Λοχαγέ, εἶπέ μοι με τόνον φωνῆς σκληρότατον, ὅταν φθάσῃτε ἐκεῖ κάτω, μὴ διαστάσῃτε οὐδαμῶς, οὐδαμῶς, νὰ διηγηθῆτε ὅ τι εἶδετε! Χαίρετε.

— Συνταγματάρχα μου, εἶπον αὐτῷ, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς φιλήσω;

Μὲ εἴλκυσε μετὰ βίας ἐπὶ τὸ στήθος του, καὶ σφίγγων με μέχρι πνιγμονῆς,

— Ἄ, δύστηνόν μου τέκνον, ἐψιθύρισε, δύστηνόν μου τέκνον!

Ἡ ἐπομένη διήγησις ἐλήφθη ἐκ τῶν ἀρτίως ἐκδοθέντων «Ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως» τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου Μεταξά.

Σ. τ. Δ.

Ἐπίσκεψις ἄγγλου πλοίαρχου ἐν ΜΕΣΟΛΟΓΓΙῶ, ἘΝ ΕΤΕΙ 1823

Ἐν τούτοις κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας (Σεπτέμβριον τοῦ 1823, ὅτε διετέλουν Γενικὸς διοικητῆς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος) προσωρμίσθη ἔξω τοῦ Μεσολογγίου ἄγγλικὸν δίκροτον διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Μοιράρχου Clifford, ὅστις πέμψας λέμβον εἰς τὴν πόλιν μεθ' ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ κομίζοντος ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ, μοὶ ἐζήτηε νὰ πληρῶσω ἀμέσως ὀκτὼ χιλιάδας δίστηλα πρὸς ἀποζημίωσιν καταχρήσεων ἃς εἶχον πράξει πλοῖα τινὰ ἐκ Μεσολογγίου εἰς πλοίαριον ὑπὸ ἰόνιον σημαίαν. Καὶ τῶντι εἶχον ἀκολουθήσει τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰς Μεσολογγίον ἀφίξεώς μου, ἐπομένως οὐδεμίαν εἶχον εὐθύνην. Ἐζήτησα τότε παρὰ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ Ἄγγλου καιρὸν τινα πρὸς ἀπάντησιν, ἀλλ' αὐτὸς μοὶ εἶπεν ὅτι προφορικῶς τὸν παρήγγειλεν ὁ Clifford ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτρέψω εἰς τοῦτον νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Μεσολογγίον. Ἄν καὶ ἦτον ἀθῶα ἡ αἴτησις αὕτη, ἐνόμισα καλὸν εἰς τοιαύτην περιγασιν νὰ προσκαλέσω τοὺς τέσσαρας ὀπλαρχηγούς εἰς συμβούλιον· ἐκοινοποίησα ὅθεν αὐτοῖς τὴν αἴτησιν τοῦ Clifford, οὗτοι δὲ ὁμοφώνως μοὶ ἀπήντησαν ὅτι, ἂν τὸ ἐγκρίνω, δύναμαι νὰ τῷ δώσω τὴν ἀδειαν. Ἀνήγγειλα ἐπομένως τῷ ὑπαξιωματικῷ ὅτι ὁ Clifford εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔλθῃ εἰς Μεσολογγίον, καὶ ἐντοσοῦτω θέλω ἐτοιμάσει τὴν ἀπάντησιν. Ἐξέπλευσεν ἀμέσως ὁ ὑπαξιωματικὸς, οὕσης δὲ μεγάλης τῆς ἀποστάσεως τοῦ πλοίου εἰς τὴν πόλιν, πρὶν πλησιάσῃ ἔκαμε σημεῖα τινὰ τοῦ πλοίαρχου, μετὰ παρέλευσιν δὲ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν παραλίαν ὁ Clifford, ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ δικρότου καὶ ἕτερός τις Ἄγγλος ἄνευ στολῆς. Τοῦ οἴκου μου δὲ κειμένου παρὰ τὴν θάλασσαν μακρὰν τῶν ὀχυρωμάτων, ἐδέχθη τὸς Ἄγγλους τούτους ἅμα ἀποβάντας εἰς τὴν ξηρὰν, τοὺς ἐπεριποιήθη διὰ τῆς ἀπαιτουμένης

φιλοφροσύνης, καὶ τοῖς εἶπον ὅτι τρέφων διὰ τοῦς Ἄγγλους μεγάλην ὑπόληψιν μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ἐνέδωσα εἰς τὴν αἴτησίν των πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ὀχυρωμάτων μας, καθ' ἣν μάλιστα περιστασίαν ἀναμενόμενον τὸν ἐχθρόν. Οἱ Ἄγγλοι μὲ εὐχαρίστησαν, συνοδεύων δ' αὐτοῦς διευθύνθημεν πρὸς τὰ ὀχυρώματα. Εἴμεθα μόλις περὶ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ, ὅτε μοι ἀνήγγειλον ὅτι ἐνεφανίσθησαν οἱ Τούρκοι, καὶ ἐπειδὴ εἶχον κινήσει ἄοπλος, διέταξα ἀμέσως νὰ μοι φέρωσι τὰ ὄπλα μου, προσήλθε δὲ καὶ ὁ φροντιστὴς τοῦ πολέμου Δεληγεώργης, εἰς ὃν καθ' ὁδὸν εἶπον τί πρέπει νὰ κάμῃ. Ἐν τοσοῦτῳ τὰ στρατεύματα τὰ ὁποῖα ἦσαν διεσπαρμένα ἐν τῇ πόλει ἔδραμον εἰς διαφόρους διευθύνσεις ἵνα καταλάβωσι τὰς θέσεις των. Οἱ τρεῖς Ἄγγλοι μετὰ θαυμασμοῦ ἔβλεπον τὴν θορυβώδη ταύτην κίνησιν, ἐμὲ δὲ ἀφιερωμένον νὰ δίδω διαταγὰς. Ἐρωτηθεὶς παρ' αὐτῶν τί τρέχει, τοῖς εἶπον, ὅτι μοι ἀνήγγειλον τὴν πλησίαν των Τούρκων, ἐπομένως ἂν ἐπιθυμῶσι δύνανται νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ πλοῖόν των, καθότι ἐγὼ ὄφειλον νὰ παρευρίσκωμαι ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων ἂν ὅμως εὐηρεστώοντο νὰ ἴδωσιν ἀκροβολισμόν τινα μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων δύνανται νὰ μὲ ἀκολουθήσωσιν. Οἱ Ἄγγλοι συνδιαλεχθέντες μεταξὺ των, μοι ἀπήντησαν εὐθύμως ὅτι ἤθελον τοῦς ὑποχρεώσαι πολὺ νὰ μὲ συνοδεύσωσιν. Πλησιάζαντες τότε εἰς τὰ ὀχυρώματα εὗρομεν ἐν τάξει τοποθετημένα τὰ στρατιωτικὰ σώματα, οἱ δὲ ὀπλαρχηγοὶ μᾶς ὑπεδέχοντο μὲ τὴν στρατιωτικὴν ἐθιμοταξίαν. Εἶδον οἱ Ἄγγλοι τὰ κανονοστάσια ἔτοιμα καὶ τὰ σίδηρα πεφυρκατωμένα ἵνα θέσωσι πῦρ εἰς τὰ κανόνια, ἕμειναν δὲ ἔκπληκτοι διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ διὰ τὰς πολεμικὰς προπαρασκευὰς μας. Ἐνῶ δὲ περιερχόμεθα τὰ ὀχυρώματα, μοι ἀναγγέλλουν ὅτι ὁ κονιορτὸς τὸν ὁποῖον εἶχον ἴδει οἱ σκοποὶ μας, προήρχοντο ἐκ ποιμνίων τὰ ὁποῖα κατέφευγον εἰς Μεσολόγγιον πλησιάζοντες τοῦ ἔχθρου. Ἐκοινοποίησα ταῦτα τοῖς Ἄγγλοις τοῦς ὁποῖους ἔφερον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μάρκου Βότσαρη, καὶ τοῖς διηγήθην τὰς ἀνδραγαθίας καὶ τὸν ἡρωϊκὸν θάνατόν του. Εἰδοποιηθέντες ἐν τούτοις οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἡ πρώτη εἰδησις ἦτο ψευδής, ἐπέστρεψαν οἱ πλεῖστοι εἰς τὴν πόλιν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεψον καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν Ἄγγλων, οἵτινες ἀφοῦ εἶχον ἤδη παρατηρήσει τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἔβλεπον καὶ τὸ πλῆθος ἐντὸς τῆς πόλεως, μὲ ἡρώτησαν τὴν ποσότητα τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεώς μας· τοῖς ἀπήντησα ὅτι πάντες εἴμεθα στρατιώται ἄνευ ἐξαιρέσεως, καὶ συμποσοῦμεθα ὑπὲρ τοὺς δεκακισχιλίους. Κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν τὸ ψεῦδος τοῦτο ἦτο ἀναγκαῖον.

Ἄριστη ἦτον ἡ ἐντύπωσις ἣν ἔλαβεν ὁ Κλίφορδ διὰ τὰς πολεμικὰς μας ἐργασίας, ἐκ τῶν

ὀμιλιῶν του δὲ ἠνόησα ὅτι ἦτον τίμιος, γενναῖος καὶ φιλέλλην. Ἐπιστρέψαντες ἐν τούτοις εἰς τὸν οἶκόν μου, τῷ ἀνέφερον περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ἣν μοι εἶχε ζητήσει διὰ τοῦ ἐγγράφου του, ὅτι δὲν γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτι χρήματα δὲν εἶχον, καὶ ὅτι τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεις ὄφειλον νὰ ἀναφέρονται κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Διοίκησιν. Αὐτὸς δὲ μετ' ἀγαθότητος καὶ εὐγενείας μοι ἀπήντησεν ὅτι δυσαρεστεῖται πολὺ διότι μὲ ἠνόηλησεν, ἐνῶ βλέπει τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐν αἷς εὐρισκόμεθα, μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ κάμω σύντομόν τινα ἀπάντησιν, καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἤθελον πλεόν ἐνοχληθῆναι περὶ τούτου. Οἱ εὐγενεῖς τρόποι τοῦ Κλίφορδ τόσο μοι ἐνεψύχωσαν, ὥστε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεπνεύσθη ἐνὸς τολμηροῦς τινος ἀποφάσεως. Ἀποσυρθέντες δὲ κατ' ἰδίαν, τῷ λέγω, ὅτι τὰ φιλελληνικὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἐξέφρασε, καὶ ἡ εὐγένεια μεθ' ἧς πρὸς ἐμὲ ἐφέρετο, μὲ παρακινεῖ νὰ τῷ ἐμπιστευθῶ μυστήριόν τι, ἀλλὰ διὰ τοῦτο νὰ μὴ καταδικάσῃ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν τοῦ ὅστις μοι ἐνέπνευσε τοιαύτην ἐμπιστοσύνην. Μετὰ ψυχικῆς δὲ ταραχῆς, τῷ εἶπον τότε—«Δὲν ἔχομεν μολύβδον, καὶ ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν, δυνάμενος νὰ μᾶς συνδράμῃ ἤθελον εἶσθαι ὁ σωτὴρ τοῦ Μεσολογγίου.» Ἐκπληκτος ἕμεινε καὶ θεοθυρωμένος ὁ Κλίφορδ ἐνώπιον τοιαύτης ἐξομολογήσεως, κατὰ πρῶτον δὲ μοι ἀπήντησεν, ὅτι ὁ ἐν τῷ δικρότῳ εὐρισκόμενος μόλυβδος ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο ἐξ αὐτοῦ νὰ διαθέσῃ. Τῷ ἀπήντησα, ὅτι ὅσον ἤθελον ἀφαιρέσει, ἠδύνατο εἰς Κέρκυραν ἢ ἄλλαχοῦ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ πάλιν, ἡ δὲ Κυβέρνησις του δὲν ἤθελε ποτὲ τὸν καταδικάσῃ, ἀφοῦ ἐγὼ ὡς ἀρχηγὸς τόσοῦν χριστιανῶν πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ ἐξομολογήθην τὴν θλιβεράν θέσιν μου καὶ ἐξήτησα τὴν συνδρομὴν του. Φιλοφρόνως τότε ἀπήντησεν ὁ Κλίφορδ, σφίγγας τὴν χεῖρά μου, ὅτι θέλει μὲ εὐχαριστήσῃ ἐνεκα τῶν αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα πρὸς αὐτὸν ἐξέφρασα, καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἡ συνδιάλεξις. Λαθὼν μετὰ ταῦτα τὴν ἀπάντησιν ἣν εἶχεν ἐτοιμάσει ὁ γραμματεὺς μου ἀνεχώρησε μετὰ τῶν ἄλλων δύο Ἄγγλων.

Περίλυπος καὶ μυρία διαλογιζόμενος ἀνέμεινον ἑωσοῦ ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τὸν Κλίφορδ ἐξομολογήσεώς μου, ὅτε αἴφνης εἶδον λέμβον προσεγγίζουσαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τοὺς Ἄγγλους ναύτας ἀποβιβάζοντας ἐπὶ τῆς παραλίας περὶ τὰς 1500 ὀκάδας μολύβδου, προσέτι δὲ καὶ ἐν κιβώτιον ἐμπεριέχον 60 φιάλας σπυρίου οἴνου, εἰς ὑπαξιωματικὸς δὲ μοι ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τοῦ Κλίφορδ, δ' ἧς μοι ἀνήγγελε τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἔλαβεν ἀποστέλλων πρὸς ἐμὲ τὸν οἶνον, τοσοῦτον ἀναγκαῖον ἐν ταῖς δυσχεραῖς περιστάσεσιν ἐν αἷς εὐρισκόμεθα, οὐδὲ λέξιν δὲ ἀ-

περε περί μολύβδου. Τῷ ἀπήντησα ἐκφράζων ἡν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅ,τι μοι ἀπέ-
τειλε, μὴ κάμων μνεῖαν περί μολύβδου, καὶ
τι οὕτως ἐφοδιασμένος ἐλπίζω μετὰ τῶν συνα-
λλων μου νὰ κάμωμεν προπόσεις διὰ τὴν ὑ-
σίαν του καὶ ὅτι θὰ κατατροπώσωμεν τὸν ἐχ-
θρόν μας μετὰ τὰς εὐχὰς τοῦ γενναίου φιλέλλη-
ς Κλίφφορντ.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

40.

Τὸ συμφέρον τούτους μὲν σκοτίζει, ἐκείνους
ὁ φωτίζει.

41.

Οἱ μεγάλως ἐν τοῖς μικροῖς ἀσχολούμενοι
ἀνθρώπος πᾶσαν δι' ἔργα μεγάλα ἀποβάλ-
ουσι δεξιότητα.

42.

Ἀκούσας δὲν ἔχομεν δυνάμεις, ὅπως παρα-
λουθήσωμεν καθ' ὅλα τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ
μετέρου λογικοῦ.

43.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι αὐτὸς εὐα-
νθῶν ἄγει, καὶ ὅτε ὑπ' ἄλλου ἄγεται· ἐν ᾧ δὲ ὁ
ὄψ αὐτοῦ πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν αὐτὸν καθο-
γεῖ, ἀνεπαισθήτως ἢ καρδία αὐτοῦ πρὸς ἄλλο
ἕλος αὐτὸν παρασύρει.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μεταρρυθμίση τὰ ἥθη
τῆς πατρίδος του πρέπει πρῶτον νὰ μεταρ-
θμίση τὰ ἰδικά του.

* Ἡ διηνεκὴς ἀργία καταντᾷ ἐπὶ τέλους
ἰσχυριωτέρα τῆς βαρυτέρας ἐργασίας.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

8.

Κυρία τις μετὰ τοῦ μικροῦ της τέκνου ἐπι-
βάλλεται εἰς τὸν σιδηρόδρομον· λαμβάνει δὲ
ἴαν καὶ ἡμίσειαν θέσιν, διότι τὸ τέκνον της
ὄψε μόλις ἐξ ἑτῶν, καὶ τοὶ λίαν ἀνεπτυγμένον.
Ἡ ἀμαξοστοιχία εἶνε βραδυκίνητος καὶ μετὰ
ἄλλων μόλις ὥρων ὁδοιπορίαν φθάνει εἰς τὸν
προρισμὸν της.

— Πῶς! λέγει ὁ παραλαμβάνων τὰ εἰσιτή-
α ὑπάλληλος ἡμίσειαν θέσιν μόνον δι' αὐτὸ τὸ
αἰδί! Ὅταν μεγάλο μοῦ φαίνεται.

— Ἦτον μικρότερον, παρατηρεῖ ἡ κυρία, ὅ-
ταν ἐπήραμεν τὰ εἰσιτήρια, ἀλλ' ἡ ἀμαξο-
στοιχία ἔκαμε τόσην ὥραν νὰ ἔλθῃ, ὥστε
μεγάλωσε καθ' ὁδόν.

9.

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖσι :

— Ὁ πρόεδρος. Τί αἴσχος! νὰ κλέψῃς μίαν
κύβαν, ἢ ὅποια μάλισα εἶχε καὶ τέσσαρα μικρά!

— Ὁ κατηγορούμενος. Κύριε πρόεδρε...
ἔχω σκοπὸν νὰ τὰ υἰόθετήσω.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐσχάτως ἐτελέσθη ἐν Παρισίοις μεγαλο-
πρεπέστατα ἡ διανομὴ τῶν βραβείων πρὸς
τοὺς ἀριστεύσαντας ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει.
Ἐν τῷ λόγῳ, ὃν ἀπήγγειλε κατὰ τὴν πανηγυ-
ριν ταύτην ὁ πρόεδρος Μακμαῶν, ἐξαίρεται ἰδίως
ἡ Ἐκθεσις τοῦ 1878 ὡς ἀνωτέρα πασῶν τῶν
προγενεστέρων ἐκθέσεων. Ὁ Μακμαῶν ἐμνημό-
νευσε τῶν παρωχημένων ἐθνικῶν συμφορῶν ὅ-
πως τοιοῦτῳ τρόπῳ διατρανώσῃ τὴν ἐντὸς βρα-
χυτάτου χρόνου τεράστιον ἐπίδοσιν τῆς Γαλ-
λίας καὶ ὑποδείξῃ τὴν ἀνεξάντλητον οικονομι-
κὴν αὐτῆς γονιμότητα. Ὁ πρόεδρος ἐξῆρε τὴν
ἀνθηρὰν κατάστασιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐε-
ξίαν τῆς Γαλλίας, ἔστρεψε δὲ καὶ αἶσιον βλέμ-
μα ἐπὶ τὸ μέλλον, εἰπὼν τοὺς ἐξῆς ὠραίους λό-
γους· «Κατέστημεν φρονιμώτεροι καὶ φιλοπο-
νώτεροι, ἢ δὲ ἀνάμνησις ὅσων ὑπέστημεν συμ-
φορῶν, θὰ τηρήσῃ καὶ θὰ ἀναπτύξῃ ἐν ἡμῖν τὸ
πνεῦμα τῆς ὁμονοίας, τὸ πρὸς τοὺς θεσμοὺς καὶ
τοὺς νόμους ἀπόλυτον σέβας καὶ τὴν πρὸς τὴν
πατρίδα συνετὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἀγάπην.»

Ἡ ἐν Kalisch πολωνικὴ ἐφημερίς Kalis-
chania γράφει τὰ ἀκόλουθα· «Ἐν τῷ χωρίῳ
Sompolno, τοῦ νομοῦ Kalisch τῆς πολωνι-
κῆς Ῥωσσίας, ζῆ ἑκατοντοῦτις χήρα ἰσραηλι-
τις, Rajela Wileczynoka καλουμένη, συγκατοι-
κοῦσα μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ὀγδοηκοντούτιδος
τὴν ἡλικίαν. Ἡ ἑκατοντοῦτις χήρα, ἥτις ἔχει
ἐξαιρετον ὄρασιν καὶ ἀκοήν, ἀκμαίας δὲ τὰς
διανοητικὰς της δυνάμεις, συνέρχεται κατ' αὐ-
τὰς εἰς γάμον μετὰ τοῦ Μωυσέως Nachmiel,
ἐμπόρου ἐν Kalisch, ἐτῶν 88...»

Ἐπ' ἐσχάτων πολλὴ κατεβλήθη προσπάθεια
πρὸς εὔρεσιν συστήματος δυναμένου νὰ κινή
πολλὰ ταυτοχρόνως ὠρολόγια δι' ἐνὸς καὶ μό-
νου κεντρικοῦ γνώμονος. Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν
ὅτι τὸ πρόβλημα ἠδύνατο νὰ λυθῇ διὰ τοῦ ἡ-
λεκτρισμοῦ· ἀλλὰ τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα εἶνε εἰ-
σέτι ἀνυπότακτον, διότι ἀπαιτεῖ συσκευὰς δα-
πανηροτάτας καὶ οὕτως εἰπεῖν λεπτοφυεστάτας,
εὐκολώτατα προσβαλλομένας ὑπὸ τῶν ἀτμο-
σφαιρικῶν ἐπιρρειῶν καὶ τούτου ἕνεκεν ὑποκει-
μένας εἰς πλείστας ὕσας διαταράξεις, πλὴν δὲ
τούτου καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ
τας μεταχειρισθῇ ἐπιτυχῶς.

Ἀυστριακὸς τις μηχανικὸς, Μαῦρχοφερ ὀνομα-
ζόμενος, ἔλυσε τὸ πρόβλημα τοῦ νὰ μετακίδη
μετὰ βεβαιότητος τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς πάντα πό-
λεως τινος τὰ ὠρολόγια, ὁσαυδήποτε καὶ ἂν εἶνε,
καὶ ὁσονδήποτε ἀπέχων εἴτε ἀπ' ἀλλήλων, εἴτε
ἀπὸ τοῦ κεντρικοῦ ὠρολογίου τοῦ χρησιμεύοντος
ὡς γνώμονος. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη κυρωθεῖσα καὶ
ὑπὸ τῆς ἐπιτυχῶς ἐφαρμογῆς, διότι πρὸ ἐνὸς
ἤδη ἔτους λειτουργεῖ ἐν Βιέννῃ, θεμελιούται ἐπὶ
τῆς ἀρχῆς ταύτης· «ὄγκος ἀέρος ἐντὸς σωλῆνων
κεκλεισμένος δύναται νὰ μετακίδη κανονικῶς